

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 38 (187) - 21 septembrie 2014

**DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA
SFINTEI CRUCI**

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

**ODOVANIA PRAZNICULUI
ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI;**

SF. AP. CODRAT; SF. PROOROC IONA

Prima lucrare în urma lui Hristos sau în cultivarea comuniunii de viață cu El este lepădarea de sine. A doua este asumarea sau luarea crucii, iar a treia este împlinirea voii lui Hristos în viața omului.

Lepădarea de sine înseamnă renunțarea la modul pătimăș de a trăi în uitare de Dumnezeu și de semenii. Mântuitorul ne arată, de fapt, că numai atunci putem să-I urmăm Lui, când centrul vieții noastre nu mai suntem noi înșine, ci El. Când viața omului nu mai este centrată pe eul său posesiv, trecător și limitat, ci pe legătura de iubire veșnică și infinită cu Hristos Dumnezeu-Omul, atunci viața omului devine comuniune pentru eternitate, deschidere spre îmbogățire spirituală veșnică, în iubirea eternă a Preasfintei Treimi.

Lepădarea de sine înseamnă descătușarea sufletului de egoism pentru ca el să cultive iubirea de Dumnezeu manifestată în rugăciune, în ascultarea cuvântului Său, împărtășirea de El și săvârșirea faptelor bune.

Atât de mult sunt preocupați oamenii de sine încât uită că sunt trecători, că Dumnezeu îi menține în existență și că îi cheamă la viața veșnică care se pregătește încă de pe pământ. Cel ce este preocupat exclusiv de sine, chiar dacă iubește pe alții, dorește să-i folosească pentru a crește în lăcomia sa de bunuri materiale sau pentru a stăpâni asupra altora. Lepădarea de sine adevărată înseamnă respectul față de alții, ajutorarea și ridicarea lor din căderi, păcate și din lipsuri, nu folosirea lor în mod egoist.

A doua lucrare în urma lui Hristos este asumarea crucii

Crucea are o mulțime de înțelesuri spirituale în Sfânta Evanghelie. Ea poate însemna recunoașterea unei neputințe și a unei suferințe personale,

URMAREA LUI HRISTOS - CALEA VIEȚII SFINTE

recunoașterea finitudinii și fragilității condiției umane. Crucea este adesea o neîmplinire, o boală incurabilă, o patimă nevindecabilă, o tristețe că nu am devenit sau nu am realizat ceea ce ne-am dorit. Uneori, crucea în viața omului poate fi și o copilărie trăită fără părinți sau o familie fără copii. Crucea poate fi și un handicap, ca urmare a unui accident. Crucea mai poate fi și o durere prelungită în tot timpul vieții pentru că am pierdut o ființă dragă, mai ales poate fi o văduvie de toată viața. În multe feluri, crucea este trăită ca fiind o neputință sau o suferință care marchează viața omului. Astfel, când Mântuitorul cheamă pe fiecare „să-și ia crucea sa”, aceasta înseamnă: „Ia, acceptă, neputința ta și urmează-mi Mie! Adu la Mine durerea ta, neputința ta, boala ta, nefericirea ta, lupta pe care o duci cu tine însuși și cu neputințele tale!”. Hristos vrea să poarte împreună cu noi suferința noastră, ca să umple cu prezența Lui iubitoare, mântuitoare și sfântitoare neîmplinirea noastră apăsătoare. El, Dumnezeu-Doctorul, vrea să intre în viața noastră pentru a ne vin-

deca de neputințele noastre sufletești sau trupești, pentru a ne dăruia viața Sa divino-umană, adică mântuirea.

El vrea să ne ajute ca să putem purta Crucea suferinței spre a dobândi bucuria Învierii. El dorește ca necazul, încercarea, neputința și suferința pe care le trăim să nu ne despartă de Dumnezeu, să nu ne înstrăineze de El, ci să le folosim pe toate acestea în așa fel încât să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. De fapt, necazurile sau suferințele nu ne lasă niciodată neutri. Oamenii care trec prin suferință sau poartă o cruce grea nu mai rămân complet indiferenți. Suferința îi poate apropia sau îndepărta de Dumnezeu.

De aceea, Evanghelia de azi ne îndeamnă să luăm Crucea, să o asumăm, să o purtăm venind cu ea la Hristos și să facem din ea drum spre Înviere. Numai astfel calea Crucii devine calea mântuirii.

Un alt înțeles duhovnicesc adânc al Crucii este „răstignirea” permanentă a omului între idealul propus și rezultatul obținut. Despre această cruce, ca permanentă neîmplinire și luptă cu egoismul din noi înșine, vorbește Sfântul Apostol

Pavel când zice: „Nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc” (Romani 7, 19). Aceasta este crucea sau neîmplinirea cea mai frecventă din viața duhovnicească a celor ce luptă cu patimile și neputințele din firea omenească înclinată spre păcat. Adesea omul își propune o înnoire duhovnicească și un început bun, un ideal înalt, dar constată cu regret eșecul în împlinirea acestui ideal. Totuși, când constată că în această luptă are mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, înțelege mai bine ceea ce Mântuitorul Însuși spune în cuvintele: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5). Însă cu El, prin harul Lui vindecător, omul poate face mult bine, după cum ne învață și Sfântul Pavel când zice: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește” (Filipeni 4, 13).

Dar crucea mai are și un alt înțeles, și anume ea este și dificultatea de a trăi cinstit și corect într-o societate în care stăpânesc minciuna, necredința, nedreptatea și lipsa de iubire. În acest sens, lepădarea de sine urmată de asumarea crucii înseamnă și lupta pentru a săvârși binele într-o societate plină de răutăți. Astfel, fiecare creștin trebuie să poarte crucea nevoițelor pentru săvârșirea binelui, cu gândul la Hristos și cerând ajutorul Lui.

Așadar, asumarea Crucii și urmarea lui Hristos înseamnă să ne aducem pe noi înșine la Hristos, purtând cu răbdare și speranță neputințele noastre, bolile noastre, „răstignirile” noastre între idealul propus și rezultatul obținut, pentru ca El să devină Doctorul și Mântuitorul

vieții noastre. Astfel, putem mărturisii împreună cu Sfântul Apostol Pavel: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2, 20).

A treia lucrare în urmarea lui Hristos este mărturisirea Lui și împlinirea poruncilor

Mântuitorul Iisus Hristos spune: „cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 21). Deci, nu putem urma lui Hristos fără a împlini poruncile Lui și fără a-L mărturisi pe El înaintea oamenilor. În Sfânta Evanghelie, Hristos arată că, dacă cineva se rușinează de El în acest neam desfrânat și păcătos, și El se va rușina de acesta când va judeca lumea (cf. Marcu 8, 38).

Mărturisirea lui Hristos în viața pământească este o condiție pentru unirea sau comuniunea cu El. Iar a fi mărturisitor al lui Hristos înseamnă a împlini poruncile Lui, mai ales porunca iubirii față de Dumnezeu și de aproapele: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii” (Matei 22, 39-40). Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „nimic nu poate face pe cineva a fi următor al lui Hristos,

precum a se îngriji de fratele și aproapele său. Dar chiar de ai posti, sau te-ai culca jos pe pământ, sau te-ai sugruma pe sineți, însă de aproapele tău nu te îngrijești, nu ai făcut atunci nici un lucru mare, căci purtându-te astfel, tu ai stat încă și mai departe de această icoană”, adică de omul creat după chipul lui Dumnezeu.

Împlinind poruncile lui Hristos ne împărtășim cu Hristos, Care este ascuns în poruncile Sale, după cum ne învață Părinții Filocaliei: „Domnul e ascuns în poruncile Sale. Și cei ce-L caută pe El îl găsesc pe măsura împlinirii lor”. Împlinirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă trăirea virtuților creștine care aduc harul lui Dumnezeu în viața omului și, în același timp, îl ajută să scape de patimile care îl robesc. Cine împlinește poruncile lui Hristos rămâne în El și Hristos rămâne în cel care se face împlinitor al poruncilor.

Deci, ne împărtășim cu Hristos prin rugăciune și ascultarea Evangheliei, dar mai ales prin Sfintele Taine, prin Sfânta Euharistie. În Ortodoxie, urmarea lui Hristos nu este doar o imitare morală a Lui, ci presupune și o prezență mistică a lui Hristos în creștin prin harul Duhului Sfânt. Când omul dobândește prezența harului sfințitor al lui Hristos în viața sa, atunci devine cu adevărat următor al lui Hristos și gândește potrivit gândirii lui Hristos. Deci, forma cea mai profundă a urmării lui Hristos este prezența Lui în om, pe care o dobândește prin rugăciune, pocăință și fapte bune, prin primirea Sfințelor Taine.

În concluzie, înțelegem că preocuparea principală a omului trebuie să fie grija pentru mântuirea sufletului, pentru eliberarea lui de păcate, pentru creșterea omului în virtuți, în lumina iubirii lui Hristos. Această lucrare este una anevoioasă, dar necesară. Mântuitorul ne învață că omul care poartă crucea, lepădându-se de sine și urmând Lui, primește bucuria învierii. Sunt oameni care încă din lumea aceasta gustă din bucuria Împărăției lui Dumnezeu, care este bucuria și slava Învierii lui Hristos. Astfel, drumul Crucii devine drumul Învierii și al Împărăției cerurilor, iar răsplata ostinelilor este bucuria prezenței lui Hristos Cel răstignit și înviat în viața creștinului, arvuna fericirii și a păcii veșnice, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin. ✦

✦ **DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române – Predică la Duminică după Înălțarea Sfintei Cruci - fragmente**

Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în ținutul Vrancei în prima jumătate a secolului al XVII-lea.

Datorită vieții sale duhovnicești, este ales stareț al Mănăstirii Bogdana, pe care a și reconstruit-o.

În anul 1670 este ales episcop de Rădăuți, iar un an mai târziu episcop al Romanului. S-a îngrijit de schiturile, mănăstirile și de săracii eparhiei. În anul 1674 este înscăunat, fără voia lui, ca mitropolit al Moldovei.

Revolat de nedreptățile cotropitorilor turci și tătari asupra creștinilor i-a cerut domnitorului Dumitrașcu Cantacuzino să-i alunge din țară. Mâniindu-se, domnitorul îl pune sub pază la Mănăstirea „Sfântul Sava” din Iași. După un an a fost eliberat și s-a retras la Mănăstirea Brazi. În 1688 a fost răpit de apropiați ai domnitorului și dus în Țara Românească, unde a fost întemnițat și chinuit timp de 10 săptămâni din cauza unor acuzații false. În toamna anului 1694, pe când se afla la Mănăstirea

Brazi, după chinuri groaznice, a suferit moarte martirică prin decapitare, deoarece a refuzat să predea averea mănăstirii năvălitorilor tătari. ✦

Sursa – Ziarul Lumina

Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site pe care îl puteți accesa la adresa:
www.parohiaserbanvoda.ro

Sfântul Ierarh Antim, ivireanul cu suflet de român

Considerat cel mai de seamă mitropolit al Țării Românești din toată istoria ei, Sfântul Antim Ivireanul rămâne în memoria Bisericii noastre ca o personalitate de o complexitate rar întâlnită. Tipograf, arhitect de biserici, caligraf, sculptor, predicator fără egal, cunoscător al multor limbi străine, mitropolitul de origine georgiană s-a dovedit în același timp a fi un bun chivernisor al Bisericii, cu spirit filantropic și aplecare spre nevoile credincioșilor pe care i-a păstorit. Ceea ce a lăsat posterității, opera sa omiletică, Didahiile, ne arată că avem în față un orator neîntrecut. Mănăstirea Antim din București, ctitoria sa, este și ea un semn al iubirii de Dumnezeu și al priceperii mitropolitului, iar testamentul scris de el mărturisește dragostea pe care o nutrea față de păstoriții săi lipsiți de cele materiale. Pentru toate aceste fapte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut pe mitropolitul Antim Ivireanul în rândul sfinților la 21 iunie 1992.

Începuturile vieții lui ne sunt puțin cunoscute. Se știe doar că era caucazian sau georgian (ivirean). Născut în anul 1650, tânărul Andrei (numele primit la botez), a căzut rob la turci. Eliberat din robie, a trăit în preajma Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, unde a deprins de tânăr sculptura, pictura, caligrafia și limbile greacă, arabă și turcă. În jurul anului 1690, domnitorul Constantin Brâncoveanu l-a adus în Țara Românească, aceasta devenind a doua sa patrie. Aici a găsit un spațiu cultural propice, unde se întâlneau și activau, sub patronajul domnitorului brâncovean, străluciți oameni de cultură italieni și greci, alături de renumiți cărturari și ierarhi români ortodocși

În anul 1691, a ajuns conducătorul tipografiei din București. În anul 1696,

era egumen al Mănăstirii Snagov, unde a întemeiat o nouă tipografie și a desfășurat o bogată activitate tipografică timp de cinci ani. Și-a continuat lucrarea tipografică în București, între anii 1701-1705. În anul 1705 a fost ales episcop al Râmnicului. La începutul anului 1708, a fost ales mitropolit al Țării Românești, păstorind pe credincioșii români din acest principat românesc până în anul 1716.

Una dintre preocupările de seamă ale mitropolitului Antim Ivireanul a fost zidirea suflotească a credincioșilor prin cuvânt. Vestitele lui Didahii (Învățăături) sunt foarte valoroase prin conținutul lor. E vorba de 28 de predici rostite în cursul arhipăstoririi sale, la diferite sărbători bisericești, ale Maicii Domnului și ale unor sfinți, la care se adaugă șapte cuvântări ocazionale. Predicile sale au avut și un vădit caracter social, condamnând prin intermediul lor moravurile societății contemporane lui, nedreptățile la care boierii îi supuneau pe țărani, de asemenea, păcate pe care le muștra categoric: necinstirea părinților de către copii, a fețelor bisericești de către păstoriți, frecventarea cârciumilor, nerespectarea zilelor de duminici și sărbători, înjurăturile.

În decursul unui sfert de veac (1691-1716) a tipărit sau a supravegheat tipărirea a 63 de cărți, dintre care 39 au fost lucrate de el însuși. După limba în care au apărut, 30 erau în grecește, 22 în românește, una în slavonește, 6 slavo-române, 2 greco-arabe, una greco-română și una greco-slavo-română. Pentru credincioșii Patriarhiei Antiohiei a tipărit un Liturghier greco-arab (1701) și un Ceaslov greco-arab (1702). Prin activitatea sa tipografică, el a sprijinit și pe credincioșii de limbă greacă și georgiană, Ortodoxia românească ridicându-se astfel la un prestigiu deosebit în rândul popoarelor.

A fost alături și de credincioșii români din Transilvania, în contextul politicii de stat austriece de atragere a românilor ortodocși la catolicism. A trimis la Alba Iulia pe ucenicul său Mihail Ștefan, care a tipărit acolo două cărți. După anul 1701, a sprijinit pe credincioșii ortodocși din Șcheii Brașovului prin scrisori de îmbărbătare și hirotonind pe unii preoți pentru biserica lor.

Cu referire la tipărituri poate fi evidențiat un alt mare merit al său, acela al desăvârșirii procesului de românizare a

slujbelor bisericești. La mijlocul secolului anterior, erau tipărite în limba română rânduielile tipiconale, în ultimele două decenii ale aceluiași secol erau introduse lecturile biblice în limba română, dar textul liturgic al cărților de cult a fost tradus și tipărit în limba română abia în timpul păstoririi lui Antim Ivireanul. În perioada episcopatului la Râmnic, a dat la lumină Liturghierul (prima ediție în Țara Românească) și Evhologhionul (Molitvelnicul), în limba română, în 1706. Ajungând mitropolit, a tradus în românește și a tipărit, la Târgoviște, Psaltirea (1710) Octoihul (1712), Liturghierul (1713) și Molitvelnicul (1713), în a doua ediție, apoi Catavasierul (1714) și Ceaslovul (1715). Prin cărțile sale de slujbă în limba română, „datina străină a primit o lovitură de moarte”, după cuvântul lui Nicolae Iorga.

Învățul florentin Del Chiaro, care a trăit la curtea domnitorilor Constantin Brâncoveanu și Ștefan Cantacuzino, ne spune că mitropolitul Antim Ivireanul a zidit în București „o măreață mănăstire cu o prea frumoasă biserică cu hramul Tuturor Sfinților”. Este vorba de Biserica sau Mănăstirea Antim, așa cum au numit-o credincioșii de-a lungul timpului. Prin testamentul său, mitropolitul a rânduit și o frumoasă operă de asistență socială din veniturile mănăstirii.

Mitropolitul Antim și-a sfârșit viața în împrejurări tragice, în toamna anului 1716, după ce a ajuns în scaunul domnesc primul domn fanariot, Nicolae Mavrocordat. Acuzat că ar fi intrat în legătură cu austriecei și că ar fi uneltit împotriva turcilor și a domnului fanariot, a fost arestat și închis în temnița palatului. La cererea domnului, patriarhul ecumenic și sinodul său l-au caterisit sub acuzația că s-a făcut vinovat față de Imperiul Otoman și față de domn. A fost condamnat la exil în Muntele Sinai. Spre a preîntâmpina vreo răzvrătire a credincioșilor, Antim a fost ridicat și pornit în miez de noapte „cu carul” sub paza unor turci. N-a ajuns să-și ispășească pedeapsa, pentru că ostașii turci care-l duceau spre locul exilului l-au ucis, aruncându-i trupul într-un râu în apropierea Adrianopolului. În felul acesta și-a sfârșit viața, mucenicește. Sentința de caterisire a fost ridicată de Sinodul patriarhal condus de patriarhul ecumenic Athenagoras, abia la 8 martie 1966. ❖

**Sursa – Ziarul Lumina –
Pr. Conf. Dr. Mihai Săsăujan –
Sfântul Ierarh Antim, ivireanul cu
suflet de român – fragmente**

PELERINAJ LA BETHLEEM

Părintele Dinu Pompiliu vă invită să participați anul acesta la sărbătoarea Nașterii Domnului la Bethleem. Informații și înscriere la cancelaria bisericii.

Sfântul Voievod Neagoe Basarab cinstit în Biserica Ortodoxă Română

Binecredinciosul voievod Neagoe Basarab s-a născut în ultimul sfert al veacului al XV-lea, probabil în 1481 sau 1482. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa era din familia Craioveștilor. La urcarea sa pe tron, în 1512, el și-a revendicat descendența din domnul Țării Românești Basarab cel Tânăr (noiembrie 1477 - septembrie 1481, a doua domnie în noiembrie 1481 - aprilie 1482, când e ucis de boieri la Glogova) fiul lui Basarab II (decembrie 1442-primăvara 1443) și nepotul lui Dan al II-lea (1420-1431)

Sfântul Neagoe a fost unul dintre cei patru copii ai părinților săi. Înraurit de credința mamei sale, el a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile creștine. Mănăstirea Bistrița din Oltenia, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit școală duhovnicească pentru evlaviosul Neagoe. Voia lui Dumnezeu a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistrița să fie retras marele între patriarhi, Sfântul Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească pe la anul 1502, de voievodul Radu cel

Mare pentru a reorganiza și întări viața bisericească. De la Sfântul Ierarh Nifon, Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor duhovnicesc.

Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, el și-a agonisit mai toată știința și cultura teologică a vremii sale. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iubitorul de Hristos, Neagoe, în anul 1512 a fost chemat la demnitatea de Domnitor și Voievod al Țării Românești. În această calitate a încurajat dezvoltarea comerțului și a meșteșugurilor, iar pe plan diplomatic a încercat să mențină relații de prietenie cu Ungaria. A încercat să stabilească relații diplomatice cu Veneția și Roma și să medieze conflictul dintre creștinii ortodocși și catolici. Continuând viziunea și obiectivele politice inițiate de Ștefan cel Mare, a încercat să realizeze o coaliție a statelor răsăritene împotriva expansiunii turcești. În 1517 cere și obține de la Patriarhia ecumenică canonizarea fostului său învățător, patriarhul Nifon.

Pe racla în care au fost așezate moaștele și care se păstrează la Dionisiu, domnul român este reprezentat închinându-se sfântului. În anul 1519, Neagoe Basarab împreună cu Ștefan al IV-lea al Moldovei (Ștefăniță Vodă) au trimis un ambasador la Vatican prin intermediul căruia „Basarab și aleșii săi fii Theodosie și Petru și urmașii săi și Ștefan și fiii săi” promiteau că vor participa alături de ceilalți principii creștini și de papă la „sfânta expediție împotriva lui Selim, tiranul turcilor”. Totuși, Țara Românească rămâne pe perioada domniei lui vasală Imperiului Otoman. Sfântul Neagoe Basarab a făcut donații generoase mănăstirilor ortodoxe din Țara Românească și din toate țările din Balcani.

Întimpul domniei sale a fost construită Mănăstirea Curtea de Argeș, unde se află și sfintele moaște ale voievodului. În ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit la Reședința patriarhală din București, în zilele de 8-9 iulie 2008, s-a hotărât canonizarea Sfântului Voievod Neagoe Basarab, domnitorul Țării Românești.

Cancelaria Sfântului Sinod a editat Tomosul de proclamare a canonizării Sfântului Voievod Neagoe Basarab, „care a rămas în memoria poporului român și a tradiției ortodoxe prin opera sa intitulată Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie, prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic”. Proclamarea oficială a canonizării a avut loc la 26 octombrie 2008, la Catedrala Patriarhală din București. ❖

Sursa – basilica.ro

Rugăciune către Sfântul Siluan Atonitul

O, Sfinte Siluane, cu lacrimile tale ai dobândit smerenia lui Hristos în Duhul Sfânt și dascăl al iubirii de vrăjmași ai devenit în acest veac plin de ură și de tulburare!

O, dulce psaltire a pocăinței și alăută binecântătoare a Duhului Sfânt!

Noi, cei însuflețiți de viețuirea ta cea aleasă, ne plecăm genunchii în fața sfințeniei tale care rușinează pe cei ce nu mai cred că Dumnezeu lucrează în Biserica Sa și îți mărturisim că inimile noastre suspină după liniștea ta, după dragostea ta de Dumnezeu, de oameni și de vrăjmași.

Mărturisim că avem nevoie de mijlocirea ta pentru noi la Dumnezeu, Sfinte Siluane, că mult suntem tulburați în această lume care ne învață să fim răi, iubitori de slavă deșartă și orbi ai păcatului. Roagă-L, Părinte Sfinte, să ne dăruiască și nouă blândețea Sa, îndelunga-răbdare, tăcerea, înfrânarea și iubirea Lui cea dumnezeiască pentru toată făptura.

Sfinte Siluane, tu care ai trecut prin atâtea încercări duhovnicești întărit de Sfântul Duh, nu ne lăsa să fim înghițiți de marea lumii acesteia. Fii călăuză noastră, fii povățuitorul nostru, mijlocește pururea pentru noi ca să stingem văpaia patimilor, să biruim răul din inimile noastre și astfel să ne mântuim sufletele.

Așa, Cuvioase Părinte Siluane, podoaba călugărilor din Sfântul Munte al Athosului, cel care te-ai făcut pe tine lăcaș Sfintei Treimi, izbăvește pe cei ce cu credință săvârșesc prea cinstită pomenirea ta și pe cei ce sărută cu evlavie moaștele tale, spre slava Celui ce S-a proslăvit în tine și dăruiește prin tine tămăduire tuturor celor ce aleargă la ajutorul tău.

Văzând răutatea și nimicnicia noastră, Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce l-ai numărat pe Sfântul Siluan în ceata aleșilor Tăi, trimite-l nouă ca pe un adevărat Părinte, spre a ne povățui cum să trăim o viață cuviincioasă, o viață de nevoință și de rugăciune, ca să Te aflăm milostiv în ceasul morții și la Înfricoșătoarea Judecată. Amin.

ZIUA

ORA

SLUJBE/activități

Duminică 21 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 26 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 27 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților Vecernie
Duminică 28 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie